

Hokejista Šlégr říká: Hlinka mě zklamal

Býval to idylický vztah. Hokejový obránce Jiří Šlégr uznával legendárního Ivana Hlinku coby hráče, člověka i kouče. Jako malý chodil k němu na zahradu, později spolu triumfovali na olympiádě. Teď se nebaví. Proč? Svaly, uhrančivý úsměv, číslo 71, útočný styl, přezdívka „Guma“. Jiřího Šlégra uctívají stejně vášnivě holky i kluci. A to mnozí ani neznají jeho upřímnou povahu.

Dovede uvolněně vyprávět o malé dceři, rvačkách na ledě, posilování... A taky o Hlinkovi. Není zvláštní, že jste v minulém roce musel odejít z Pittsburghu zrovna ve chvíli, kdy tam trénoval Ivan Hlinka?

Na Pittsburgh vzpomínám rád. Litoval jsem, že jsem musel odejít.

Proč se to stalo?

Už na začátku sezony jsem musel na operaci s rukou. Věřil jsem, že s příchodem pana Hlinky to bude jedna z mých nejlepších sezon. Jenže zmeškal jsem celý kemp. Sice jsem hrál, ale začal jsem ve třetí lajně, i když jsem byl zvyklý hrát v první. Kovaljov, Lang a Straka mě chtěli za sebou, jenže já v té třetí zůstal.

Měl na vaši výměnu do Atlanty vliv i majitel a centr Mario Lemieux?

Každý slavný hráč si kolem sebe vytvoří skupinu. Jarda Jágr pomohl do Pittsburghu nám Čechům. Mario si přivedl svoje známé. Někdo musel jít pryč. Byl jsem to já.

Hlinka asi nemohl jít proti majiteli, avšak hrával jste pod ním dost málo. Nemohl vás víc vytěžovat?

Nebudeme to moc rozebírat, ale určitě mi mohl víc pomoci.

Vždyť pro vás Hlinka byl něco jako příbuzný. Odmalička jste si hrával u něj na zahradě s jeho synem...

Takový je život. To přátelství už tam není. Byl jsem zklamaný, představoval jsem si to jinak. Dneska už je to pryč. Voda pod mostem.

Ovšem odvelení z Pittsburghu vaši kariéru dost poznamenalo, ne?

Musel jsem přejít do jiného klubu, vybudovat si znovu pozici. V Atlantě se mi to zaplaťpánbůh povedlo. Na druhou stranu jsem se odtud dostal do Detroitu a mám Stanley Cup.

Už jste od vaší výměny z Pittsburghu s Hlinkou promluvil?

Ne.

On se vám coby manažer národního týmu neozval ani před olympiádou v Salt Lake City, že?

Ne.

Mrzelo vás to hodně?

Mrzelo, no. Myslel jsem si, že na olympiádu pojedu. Na podzim jsem sice měl potíže se zraněním, ale doufal jsem, že mě vezmou kvůli zkušenostem. Věřil jsem, že se dám fyzicky dohromady. V únoru jsem pak skutečně byl absolutně zdravý a hrál dobře. Myslel jsem si, že nějaké jméno z Nagana mám...

Jste z Hlinkova chování zklamaný?

Když si na olympiádu vzpomenu, tak je mi smutno. Ale co s tím dneska nadělám?

Nechtěl jste se s ním setkat?

To nemá smysl. O čem bychom si povídali? Už to nejde spravit.

O Jágrovi nemůžu říct nic špatného

Pittsburské noviny psaly také o vašich diskusích s kapitánem Jaromírem Jágrem.

Měli jste spory?

Ale to se přece vždycky útočníci a beci hádají o tom, kdy dát přihrávku! Skončil hokej a byli jsme kamarádi, nebyl tam konflikt. Neměli jsme na všechno stejný názor, ale nikdy jsme spolu nepřestali mluvit.

Jágr si vás prý váží, neboť jste s ním debatoval jako rovný s rovným.

Já na Džegra v životě nemůžu říct nic špatného. Všem nám Čechům do Pittsburghu pomohl. Já tam byl absolutně spokojený. Na druhou stranu nejsem člověk, co umí jen kývat. Když někdo nemá pravdu, tak se třeba i pohádám. Ale s tím druhým se nepřestanu bavit.

Jaké to je mít v týmu Jágra?

Určitě je to výhoda. Pomohl nám, a když na něj přišla krize, snažili jsme se my pomoci jemu. Až jsme se tomu smáli, že jsme pak do ní spadli sami. *(smích)*

A co brankář Dominik Hašek? S ním jste v Detroitu vyhráli Stanley Cup. Co jste si říkal, když na letišti odhalil před novináři pohár jen na dvacet vteřin? Když se s ním

odmítl nechat vyfotit?

(propuká v obrovský smích, plácá se do stehen) Tomu jsem se pak musel smát ještě hodinu. Jak odtamtud vyháněl fotoreportéra, který říkal, že bez hráčů nemá smysl pohár fotit!

Nemyslíte, že jste s pohárem klidně mohli zapózovat?

Já nevím, co to Hašana napadlo. Ale on byl hlavní postavou těch oslav v Česku. My jsme se jeho show jenom účastnili. Všechno organizovala jeho firma. My se podřizovali, nevadilo nám to. Když řekl dvacet vteřin, tak se pohár ukázal na dvacet vteřin...

Vy sám jste mnohem vstřícnější. Nemohl jste ho přesvědčit?

Já bych to v životě neudělal, protože ho velice respektuju. Je to nejlepší gólman všech dob, je starší. Zasloužil se o vítězství nejvíc. Kam mi řekl, tam jsem se postavil.

V hokejových kruzích se vypráví příhoda, podle níž vám Hašek před pár lety odmítl v Pittsburghu podepsat fotografii z Nagana. Vám, svému spoluhráči ze zlatého týmu! Není to divné?

Hašan i Džegr občas podepisují jen určité fotky. My s tím musíme žít. Není lehká věc žít jako superstar. Musí se přimhouřit oko, že se ti kluci někdy nechovají, jak by měli.

Jak jste tenkrát reagoval?

Zaskočilo mě to. Nechápal jsem. Napadlo mě: Hmmm, tak jindy...

Dominik Hašek se k cizím lidem chová dost odměřeně. Před přáteli prý naopak roztává. Poznal jste ho z té přívětivější stránky?

Já si myslím, že jo. Byli jsme dost velcí kamarádi. Výborně se choval taky k Láďovi Kohnovi, který do Detroitu přišel až těsně před play off. Jako by se znali léta...

Hašek asi po Stanley Cupu hodně toužil, že?

Strašně! Často se rozčilil kvůli maličkosti. Při sérii s Vancouverem kvůli nám museli otevřít českou hospodu, která měla zavírací den.

Vážně?

Byli jsme tam na večeři a druhý den jsme vyhráli. Šli jsme tam před dalším zápasem a měli zavřeno. Povídá mi: Musíš to zařídit, ať to stojí, co to stojí! Já ty lidi sehnal. Šli jsme na jídlo a pak jsme zase vyhráli.

O Schwarzeneggerovi a rvačkách

Spousta kluků by se vás otázala, kolik kilo vzepřete vleže na lavici.

To se mě ptají všichni. Zvedám tolik, abych mohl hrát hokej. Mám to štěstí, nebo problém, že mi svaly strašně rychle rostou.

Ještě jste fanatik do posilování?

Rád si zacvičím, ale musel jsem to omezit. Rychle přibírám a pak nemůžu bruslit.

Co manželka, líbí se jí vaše kulturistická figura?

Jsme spolu už tak dlouho, že si na mou křivou postavu zvykla. (*smích*) Budu si ji muset udržovat do konce života. Chystám se cvičit, až skončím s hokejem, abych zjistil, kam dojdu bez těch nedovolených prostředků.

Kdy jste vlastně začal posilovat?

V patnácti. Zrovna jsem přešel ze starších žáků do dorostu a nehrál jsem. Pořád jsem seděl na bidle. Byl jsem hubeňour. Do posilovny jsem chodil každý den, celý rok a přibral deset kilo. Vybuodoval jsem si základ, takovou tu bouli tady. (*ukazuje si na triceps a směje se*)

Měl jste nějaký vzor, třeba Schwarzeneggera?

Arnold se mi líbil strašně moc. Byl jsem unešený z toho filmu, jak tam nosí na rameni tu kládu.

Myslíte Komando?

Ano. Pořád jsem si ten záběr na videu přetáčel.

Pronger mi přerazil nos. To mu nezapomenu!

Četl jsem, že jste měl nějakou nefér potyčku s obráncem Prongerem.

Vypadal jsem pěkně! Byl jsem zmalovaný jako na karnevalu. Bylo to od něj zákeřné, protože mi jeho spoluhráč držel jednu ruku a rozhodčí druhou. On do mě řezal hlava nehlava, zlomil mi nos. To mu nezapomenu. Věřím, že přijde chvíle, kdy se to otočí.

Až se s ním na ledě setkáte, tak ho vyzvete na souboj?

Rád bych. Když bude ochotný. Nechci to zveličovat.

Má skoro dva metry, věříte si na něj?

Vždycky jsem si věřil. Je vyšší, ale já mám víc síly.

Jakou máte bilanci ve rvačkách?

Dá se říct, že jsem kromě téhle příhody neprohrál. Ale nejsem rváč.

Kdy jste se pral poprvé?

Kdysi jsem jako nováček ve Vancouveru nevěděl, co ode mě přesně chtějí. Zavolali mě z farmy. Říkal jsem si: Třeba chtějí, abych se porval. Tie Domi tenkrát trochu strčil do našeho gólmana, tak jsem shodil rukavice a začal do něj řezat.

Ale Domi je mezi bitkaři hvězda...

Taky mi jednu ubalil, až mě brněl nos. Spustila se mi krev. Ale taky jsem ho rozpáral. Hrozně se vztekal. Kvůli tomu jsem pak v NHL zůstal. Trenér Pat Quinn prohlásil, že se o sebe umím postarat, že mám sílu.

Vy jste údajně trénoval box s olympijským vítězem?

Ano, ve Vancouveru. Už si přesně nepamatuju jméno. Menší chlapík. Přivedl mě k němu Slovák Dušan Benický, se kterým spolupracuju už léta. Na začátku sezony jsem se pak asi čtyřikrát popral a ten boxer mi u televize fandil. Stál v postoji, šerموval rukama a křičel: Teď mu ji dej! Teď!

Popral byste se i s krajanem?

Nedávno jsem si to rozdál se Slovákem Zedníkem. Dost zákeřně mě fauloval u mantinelu. Málem jsem si zlomil krk. Nebo s Martinem Ručinským se na ledě naháníme. Sice se nemlátíme, ale zkusíme se třeba nachytat u mantinelu. Pošťuchujeme se, i když v mezích.

Vzpomínáte ještě na tu rvačku při mistrovství světa 1997? Tehdy ji vyprovokovali Kanadčané a vy jste skončil na ledě jen v tričku...

Myslím, že na to vzpomíná celý svět. Kdekdo si nepamatuje finále, ale tu hromadnou bitku jo. Tenkrát nás stála titul... V semifinále jsme byli oslabení a prohráli jsme 1:0 se Švédskem.

Titul mistra světa vám schází, že? Prý vám to Reichel, Ručinský a ostatní často připomínají...

Tady v Litvínově to slyším pořád. (*smích*) Od těch mistrů. Titul je pro mě sen odmalička. Už dvakrát mi utekl, doufám, že se mi to ještě povede.

Olympiádu jste vyhrál, Stanley Cup taky. Měl byste jako první Čech kompletní trojici trofejí...

To by bylo fajn... Kdyby byla příležitost, přijel bych rád.

Vzpomínáte na Nagano?

Když mám krizi a není mi nejlíp, tak si pustím video. Je to příjemné. Pomáhá mi to. Slyším, jak komentátor řve: Stračeno, dej gól!

Nebo: Takhle pálí Guma! To bylo po vaší trefě v semifinále s Kanadou...

(*smích*) ... a taky: Přepište dějiny! (*zvážní*) Dojímá mě to. Všichni Češi drželi pohromadě, fandili. Byla to krása. Třeba oslavy Stanley Cupu se tomu nevyrovnaly, i když v centru Detroitu bylo přes milion lidí.

Olympijský turnaj se vám výrazně povedl, že?

Vážil jsem si toho, že mě časopis Sports Illustrated vyhlásil nejlepším bekem. Ale hlavní byla výhra týmu. K čemu vám je osobní cena, když mančaft skončí druhý?

Přesto musíte mít dobrý pocit, že jste ke zlatu hodně přispěl, ne?

V každém případě. To je rozdíl proti Stanley Cupu, kde jsem nastoupil až na poslední zápas. Nedá se to srovnat.

Soused mi vyhrožoval!

Čekáte na smlouvu v NHL. Jste nervózní?

Mě to v Litvínově baví. Trochu mě to do NHL táhne, ale já tu hraju, kdežto v Americe se jen trénuje.

Je reálné, že v lize zůstanete celou sezonu?

Možné to je. Nevylučuju Litvínov, jiný klub, Rusko... Za měsíc budu chytřejší.

Jednal jste s Pardubicemi?

Mám dobrý vztah s pardubickým manažerem Kusým. Řekl mi, že u něj mám dveře otevřené. Můj souseď to četl v novinách a spustil: Jirko, jestli budeš hrát v Pardubicích, tak přestávám chodit na hokej! Já se vždycky nejdřív zeptám v Litvínově. Kdyby tady neměli zájem, tak bych v Pardubicích skončil.

Říká se, že v Litvínově hrajete s Martinem Ručinským vlastně zadarmo. Je to tak?

Ne docela. Z něčeho tady žít musíme. Ale nepřišli jsme si sem vydělat miliony. Já to беру jako službu od Litvínova, že mě tu nechají hrát.

Jste litvínovský patriot?

Jsem. Narodil jsem se v Jihlavě, ale celý život jsem žil tady.

Nicméně hodláte se usadit v kanadském Vancouveru, ne?

Přál bych si to, ale nemůžu to tvrdit najisto. Uvidíme.

Pořád ještě přežívá ten mýtus, že se slavní kamarádi Reichel, Ručinský, Lang a Šlégr jednou vrátí do Litvínova a vyhrají ligu?

Povídáme si o tom. Možná bude za dva roky v NHL stávka a my se tady sejdem. Jenže může to být jenom sen.

Karel Knap **MF DNES**